

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. (hierna: de vreemdeling),
2. de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 22 februari 2011 in zaak nr. 06/24277 in het geding
tussen:

de vreemdeling

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 april 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister voor V&I) de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 februari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 maart 2011, en de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De minister onderscheidenlijk de vreemdeling hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan, mede gelet op de uitspraak van de Afdeling van heden in zaak nr. 201106991/1/V1 (ter voorlichting van partijen aangehecht), niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de minister

2.3. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 9 november 2010, C-57/09 en C-101/09, Duitsland tegen B. en D. (www.curia.europa.eu), de minister voor V&I bij de ter motivering van de tegenwerping aan de vreemdeling van artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: artikel 1(F)), niet heeft kunnen volstaan met een verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 inzake de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan (hierna: het ambtsbericht). Hiertoe voert hij aan dat,

samengevat weergegeven, de rechtbank heeft miskend dat uit voornoemd arrest volgt dat artikel 12, tweede lid, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn), ruimte biedt om aan de vreemdeling artikel 1(F) tegen te werpen onder verwijzing naar het ambtsbericht.

2.3.1. Uit de arresten van thans het Hof van Justitie van de Europese Unie van 4 juli 2006, C-212/04, Adeneler, 23 september 2008, C-427/06, Bartsch en 26 mei 2011, C-165/09 tot en met C-167/09, Stichting Natuur en Milieu (www.curia.europa.eu) volgt dat een richtlijnbevestiging eerst bij de toetsing van een in beroep bestreden besluit dient te worden betrokken, indien de implementatietermijn van de desbetreffende richtlijn is verlopen of indien vóór het aflopen van die termijn een nationale maatregel is genomen die tot implementatie van die bepaling dient, tenzij dat besluit of de daaraan ten grondslag liggende algemene nationale maatregel de verwezenlijking van het door die richtlijn voorgeschreven resultaat ernstig in gevaar brengt.

2.3.2. De implementatietermijn van de richtlijn is verstreken op 10 oktober 2006. Ten tijde van het nemen van het besluit van 24 april 2006 had geen implementatie van de richtlijn plaatsgevonden. De situatie dat de verwezenlijking van het door de richtlijn voorgeschreven resultaat ernstig in gevaar wordt gebracht, doet zich voorts niet voor. De rechtbank heeft dat besluit derhalve ten onrechte aan artikel 12, tweede lid, van de richtlijn, getoetst. Dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, die bepaling grotendeels overeenkomt met artikel 1(F), maakt dit niet anders, nu artikel 1(F) en het op de voet daarvan gevoerde beleid niet tot implementatie van die bepaling dient.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep van de minister is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt het besluit van 24 april 2006 getoetst in het licht van de daartegen voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.5. De vreemdeling betoogt dat de minister voor V&I ter motivering van het aan hem tegenwerpen van artikel 1(F) niet heeft kunnen volstaan met een verwijzing naar het ambtsbericht, nu het besluit van 24 april 2006 strekt tot intrekking van een verblijfsvergunning en niet tot afwijzing van een aanvraag tot verlening daarvan, zodat op die minister een verzwaarde bewijslast en motiveringplicht rust.

2.5.1. Ingevolge artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, kan de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33, worden ingetrokken, indien de desbetreffende vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt, dan wel gegevens heeft achtergehouden,

terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

2.5.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 1 april 2009 in zaak nr. 200804814/1 (www.raadvanstate.nl) ligt het, indien sprake is van intrekking van een verblijfsvergunning asiël op de voet van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, op de weg van de minister voor V&I aannemelijk te maken dat zich de daarin vermelde intrekkingsgrond voordoet. Als door die minister aan deze bewijslast is voldaan, is het vervolgens aan de vreemdeling om het door die minister geleverde bewijs te weerleggen.

2.5.3. Uit onder meer de uitspraak van 2 augustus 2004 in zaak nr. 200403143/1 (JV 2004/364) volgt dat het ambtsbericht voldoende grond biedt voor het in het besluit van 24 april 2006 door de minister voor V&I ingenomen standpunt dat, gelet op de werkzaamheden van de vreemdeling als officier voor de Khadimat-e Atal'ete Dowlati en/of de Wazarat-e Amani-at-e Dowlati (hierna: de KhAD/WAD), ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat de vreemdeling een misdrijf als bedoeld in artikel 1(F) heeft begaan, zodat die minister aan zijn bewijslast en motiveringsplicht heeft voldaan.

De beroepsgrond faalt.

2.6. De vreemdeling betoogt voorts dat de minister voor V&I zich ten onrechte en ondeugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Hiertoe voert de vreemdeling aan dat de minister voor V&I het besluit van 24 april 2006 ambtshalve heeft genomen en dat besluit een bezwarend karakter heeft, zodat die minister aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met die bepaling.

2.6.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 12 september 2007 in zaak nr. 200703434/1; www.raadvanstate.nl) volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 35 van de Vw 2000 (Nota naar aanleiding van het Verslag, Kamerstukken II 1999/2000, 26 732, nr. 7, blz. 25-26) dat voor beantwoording van de vraag of tot intrekking op grond van het verstrekken van onjuiste gegevens dan wel het achterhouden van gegevens, als bedoeld in artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000; kan worden overgegaan, bepalend is of bij bekendheid met de juiste gegevens de ingetrokken vergunning zou zijn verleend.

Gelet op hetgeen in 2.5.3 is overwogen, heeft de minister voor V&I aan de intrekking terecht de tegenwerping aan de vreemdeling van artikel 1(F) ten grondslag gelegd. Ingevolge artikel 3.107, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 wordt, indien artikel 1(F) aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan een vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000, in de weg staat, aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning verleend op één van de andere gronden

bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000.

Het vorenstaande laat evenwel onverlet dat artikel 3 van het EVRM aan de uitzetting in de weg kan staan. In dit verband heeft de Afdeling eerder overwogen (onder meer de uitspraak van 25 februari 2005 in zaak nr. 200408210/1; RV 2005, 13) dat de verhouding tussen artikel 45 en artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, met zich brengt dat de minister voor V&I de beoordeling van de asielaanvraag van de desbetreffende vreemdeling op zodanige, in de uitspraak van 9 juni 2004 in zaak nr. 200308511/1 (www.raadvanstate.nl) nader omschreven wijze, dient in te richten en af te bakenen, dat zo mogelijk wordt voorkomen dat deze in de situatie komt te verkeren dat hij niet wordt toegelaten, maar evenmin wordt uitgezet en dit uitgangspunt, gelet op het bepaalde in artikel 45, tweede lid, in samenhang met het eerste lid, van de Vw 2000, van overeenkomstige toepassing is op de beoordeling of een verleende verblijfsvergunning asiel wordt ingetrokken.

Het is evenwel aan de desbetreffende vreemdeling om, net als bij de indiening van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel, bij de intrekking van een zodanige vergunning aannemelijk te maken dat artikel 3 van het EVRM aan zijn uitzetting in de weg staat. De vreemdeling is hierin niet geslaagd. Daartoe wordt overwogen dat de minister voor V&I zich in het besluit van 24 april 2006 terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vrees van de vreemdeling met name op algemene informatie en zijn eigen vermoedens is gebaseerd, dat zich een groot tijdsverloop heeft voorgedaan sinds hij van mei 1994 tot eind september 1996 door aanhangers van de Jamiat-i-Islami is gedetineerd en gemarteld en dat hij met de Taliban nooit concrete problemen heeft gehad. Voorts heeft de minister voor V&I zich, gelet op onder meer de uitspraak van 29 oktober 2009 in zaak nr. 200902119/1/V1 (www.raadvanstate.nl) terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling – in het licht van de informatie in de algemene ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan van februari 2006 en januari 2007 – niet aannemelijk heeft gemaakt dat ex-communisten of voormalig werknemers van de KhAD/WAD louter vanwege het behoren tot een specifieke groep een reëel risico lopen als bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

Het betoog faalt.

2.7. Voorts heeft de vreemdeling – onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan van juli 2010, het rapport 'Afghanistan Mid Year Report on Protection of Civilians in Armed Conflict 2010' van de United Nations Assistant Mission Afghanistan van 10 augustus 2010 en het rapport 'Afghanistan: Update Die aktuelle Sicherheitslage' van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 11 augustus 2010 – aangevoerd dat in Afghanistan, in het bijzonder in Kabul, sprake is van de uitzonderlijke situatie, bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.7.1. Gelet op onder meer de uitspraak van 26 april 2011 in zaak nr. 201010357/1/V1 (www.raadvastate.nl) heeft de minister in hetgeen de vreemdeling over de veiligheidssituatie in Kabul heeft aangevoerd terecht geen aanleiding gezien het standpunt over artikel 3 van het EVRM te

wijzigen.

De beroepsgrond faalt.

2.8. Ten slotte betoogt de vreemdeling dat de minister voor V&I ten onrechte niet heeft beoordeeld of de intrekking van de hem verleende verblijfsvergunning in strijd met het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op zijn gezins- en privéleven is. Volgens hem kon die minister die beoordeling gezien de artikelen 94 van de Grondwet en 13 van het EVRM niet achterwege laten. Hierbij heeft hij aangevoerd dat hij ten gevolge van stress en spanning aan chronische hoofdpijn lijdt, dat zijn echtgenote vanwege haar medische problemen van hem afhankelijk is en dat alle leden van zijn gezin de Nederlandse nationaliteit hebben.

2.8.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraken van 6 augustus 2003 in zaak nr. 200302605/1, JV 2003/433 en 7 juni 2010 in zaak nr. 200902991/1/V1; www.raadvanstate.nl) volgt dat vanwege de strikte scheiding tussen asiel en regulier, artikel 8 van het EVRM, behoudens in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000 of in samenhang met een beroep op artikel 3 van het EVRM, in een procedure om een verblijfsvergunning asiel geen rol speelt. De minister voor V&I heeft dan ook terecht niet beoordeeld of intrekking van de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in strijd met die bepaling is. Met de mogelijkheid artikel 8 van het EVRM in een procedure om een verblijfsvergunning regulier aan de orde te stellen is de door die bepaling beoogde bescherming voldoende gewaarborgd.

De beroepsgrond faalt.

2.9. Er wordt niet toegekomen aan de beroepsgronden die in al het voorgaande niet aan de orde zijn geweest. Over die beroepsgronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het besluit van 24 april 2006 waarop die betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

2.10. Het beroep is ongegrond.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de minister voor Immigratie en Asiel gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 februari 2011 in zaak nr. 06/24277;
- IV. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

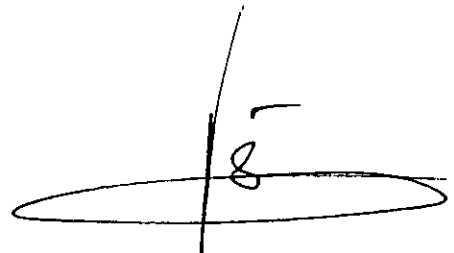
w.g. Hartsuiker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 april 2012

382-620.

Verzonden: 13 april 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 27 mei 2011 in zaak nr. 10/17614 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 september 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling tot opheffing van zijn ongewenstverklaring afgewezen.

Bij besluit van 20 april 2010 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 mei 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 juni 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 januari 2012, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. L. Sinoo, advocaat te Utrecht, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Bij besluit van 15 september 2006 heeft de minister de vreemdeling krachtens artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), ongewenst verklaard.

Aan dat besluit heeft de minister, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over de *veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan van 29 februari 2000* (hierna: het ambtsbericht van februari 2000), ten grondslag gelegd dat de vreemdeling, gezien zijn werkzaamheden als officier voor de Khadimat-e Atal'at-e Dowlati/Wazarat-e Amaniat-e Dowlati (hierna: de KhAD/WAD) persoonlijk betrokken is geweest bij misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

In het ambtsbericht van februari 2000 wordt, op grond van de daarin beschreven roulatie- en bevorderingssystematiek voor (onder)officieren binnen de KhAD/WAD, geconcludeerd dat al die (onder)officieren werkzaam zijn geweest in de macabere afdelingen van de KhAD/WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen.

Bij besluit van 1 juni 2007 heeft de minister het tegen het besluit van 15 september 2006 door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 5 september 2008 heeft de rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, het tegen dat besluit door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard.

2.3. Ingevolge artikel 68, eerste lid, van de Vw 2000, kan de minister op aanvraag van de desbetreffende vreemdeling besluiten tot opheffing van de ongewenstverklaring.

2.4. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zijn standpunt dat er geen aanleiding is de ongewenstverklaring op te heffen, omdat zich geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht van februari 2000 voordoen, ondeugdelijk heeft gemotiveerd. De minister verwijst daartoe naar de onderscheiden uitspraken van de Afdeling van 30 november 2004 in zaak nr. 200404008/1 en 24 september 2009 in zaak nr. 200901907/1/V1 (www.raadvanstate.nl) en betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de brieven van 9 juli 2009 en 4 oktober 2010 van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: UNHCR) niet kunnen leiden tot de conclusie dat de "Note on the Structure and Operation of the KhAD/WAD in Afghanistan 1978-1992" van de UNHCR van 13 mei 2008 (hierna: de UNHCR-Note) concrete aanknopingspunten biedt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht van februari 2000.

2.4.1. Over de UNHCR-Note is in voormelde uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009 overwogen dat, voor zover thans van belang, deze over de roulatie- en bevorderingssystematiek voor (onder)officieren binnen de KhAD/WAD andere informatie bevat dan het ambtsbericht van februari 2000, maar dat aan die informatie geen doorslaggevende betekenis toekomt, reeds omdat die niet nader is gespecificeerd dan als afkomstig van goed geïnformeerde bronnen, zoals personen die destijds aan de KhAD/WAD waren verbonden, zodat niet inzichtelijk is in hoeverre deze bronnen kunnen worden gekwalificeerd als objectief, onafhankelijk en betrouwbaar. Voor zover de in de UNHCR-Note vervatte informatie is gebaseerd op discussies met dr. A. Giustozzi is overwogen dat de visie van Giustozzi reeds bekend was ten tijde van voormelde uitspraak van de Afdeling van 30 november 2004 en dat in die uitspraak is overwogen dat de door Giustozzi verstrekte informatie onvoldoende aanleiding geeft om aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht van februari 2000 te twijfelen.

2.4.2. In de brief van de UNHCR van 9 juli 2009 is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"I refer to (...) [de UNHCR-Note]. (...) The other question concerned the possibilities for UNHCR (Kabul) to obtain additional information on the structure and practices of the KhAD/WAD. (...) As concerns the other question, both UNHCR Brussels and UNHCR Kabul have tried to identify and approach additional sources. The results of UNHCR Brussels' efforts, i.e. the names of four Russian experts on Afghanistan and the KhAD/WAD, were communicated to the Ministry in an email of 11 November 2008. Following consultations with UNHCR Kabul and Headquarters, I

regret to inform you that despite UNHCR Kabul having approached additional sources who would in principle be in a position to comment on the structure and functioning of the KhAD/WAD, no further information adding to our existing knowledge was secured. [De UNHCR-Note] will hence remain UNHCR's position on the structure and functioning of the KhAD/WAD, including the issue of rotation."

In de brief van 4 oktober 2010 heeft de UNHCR, onder vermelding van rang en directoraat of sectie bij de KhAD/WAD, een overzicht gegeven van tien voormalige KhAD/WAD-officieren die door de UNHCR zijn geïnterviewd en als bronnen zijn gebruikt voor de UNHCR-Note. Voorts is daarin vermeld dat, voor zover thans van belang:

"UNHCR searched the documents issued by Mr. F. Ermacora, the UN Special Rapporteur for Afghanistan from 1984 onwards, in order to find out if these contained any allusions to a rotation policy within KhAD/WAD. Documents issued by Human Rights Watch and Amnesty International before February 2000 were also studied. [These documents are all in the public domain.] (...).

Notes were made by UNHCR during the interviews. These notes are internal and subject to confidentiality assurances made at the time of the interviews. Sharing the results of these interviews would call into question such assurances. Summaries of the interviews can be made available. (...).

In the summer of 2008 (and thereafter) UNHCR contacted the following experts on Afghanistan: Prof. Amin Saikal, Australia; Antonio Donino, Tufts University (former UNDP Afghanistan); Farid Zarif (UN Sudan); Darka Topali, UN Centre for Human Rights (previously assistant of Professor Felix Ermacora; Patricia Grossman (previously Human Rights Watch). None of them was able to confirm that KhAD/WAD used a rotation policy.

Subsequent to [de UNHCR-Note], UNHCR established contact in the summer of 2010 with a former KhAD/WAD officer now working as a senior official in the Government of Afghanistan's National Council. The officer had joined the International Relations Department of KhAD/WAD immediately after his graduation in 1985. He categorically refuted – as have all our other KhAD/WAD sources - the Dutch Government's allegations of a rotation policy. He gave many concrete examples, his own career within the service being one.

(...) we have refrained from mentioning the names of our sources in Afghanistan or from including any other information that may identify them. UNHCR may be able to share such information with the court provided assurances of confidentiality are provided to UNHCR by the court."

2.4.2.1. Gelet op de hiervoor in overweging 2.4.2 weergegeven passage uit de brief van de UNHCR van 9 juli 2009 heeft de minister terecht naar voren gebracht dat de in die brief genoemde vier Russische experts niet als bron hebben gefungeerd voor de UNHCR-Note. Voorts blijkt uit die passage niet dat die experts informatie hebben verschaft over de roulatie- en bevorderingssystematiek voor (onder)officieren binnen de KhAD/WAD, zodat de brief van 9 juli 2009 geen concrete aanknopingspunten biedt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht van februari 2000.

2.4.2.2. Ten aanzien van de brief van de UNHCR van 4 oktober 2010 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat blijkens die brief de in de UNHCR-Note vervatte informatie over de roulatie- en bevorderingssystematiek voor (onder)officieren binnen de KhAD/WAD voor een niet onbelangrijk deel, zo niet in haar geheel, is gebaseerd op informatie

van tien voormalige KhAD/WAD-officieren, die er allen belang bij kunnen hebben om de gruwelijke mensenrechtenschendingen die destijds door de KhAD/WAD zijn begaan te bagatelliseren en te voorkomen dat aan hun oud-collega's die in Nederland asiel hebben aangevraagd artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen. Voorts stelt de minister dat de UNHCR een aantal personen/experts noemt die na het uitbrengen van de UNHCR-Note zouden zijn geraadpleegd. Waarom de UNHCR juist deze personen heeft geraadpleegd en welke exacte expertise deze personen hebben, wordt niet verduidelijkt. De omstandigheid dat geen van de bronnen in staat is om de informatie uit het ambtsbericht van februari 2000 te bevestigen, betekent niet dat moet worden aangenomen dat concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht van februari 2000, aldus de minister.

2.4.2.3. Gelet op voormelde uitspraak van de Afdeling van 30 november 2004 is het aan de vreemdeling om feiten en omstandigheden te stellen die aannemelijk maken dat concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht van februari 2000. Uit voormelde uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009 volgt dat eerst indien door de vreemdeling inzichtelijk is gemaakt in hoeverre de aan de UNHCR-Note ten grondslag gelegde bronnen, dan wel de door de UNHCR geraadpleegde aanvullende bronnen, kunnen worden gekwalificeerd als objectief, onafhankelijk en betrouwbaar, kan worden beoordeeld of bedoelde concrete aanknopingspunten bestaan.

Met de brief van de UNHCR van 4 oktober 2010 is deze inzichtelijkheid door de vreemdeling niet geboden. Voor zover daarin elf voormalige KhAD/WAD-officieren als bron of aanvullende bron zijn opgegeven, is dit niet meer dan een toelichting door de UNHCR op de stelling dat de UNHCR-Note is gebaseerd op informatie afkomstig van personen die destijds aan de KhAD/WAD waren verbonden dan wel goed waren geïnformeerd. Aan de hand van de in die brief verstrekte informatie kunnen de bronnen echter niet nader worden gekwalificeerd. Ook met deze aanvullende informatie bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de UNHCR-Note concrete aanknopingspunten biedt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht van februari 2000. Met de door de UNHCR vermelde mogelijkheid om samenvattingen van de gehouden interviews beschikbaar te stellen en de namen van de in Afghanistan geraadpleegde bronnen aan de rechtbank mee te delen indien de rechtbank vertrouwelijkheid van die bronnen garandeert, is evenmin inzichtelijk gemaakt waarom die bronnen objectief, onafhankelijk en betrouwbaar zijn. Ook de kwalificatie van de door de UNHCR geraadpleegde wetenschappers en medewerkers van de Verenigde Naties, alsmede de waarde van de door hen verstrekte informatie, kan eerst worden beoordeeld indien nadere gegevens aangaande deze bronnen worden verschaft.

2.4.3. Uit hetgeen hiervoor in 2.4.2.1 en 2.4.2.3 is overwogen volgt dat de rechtbank in de UNHCR-note, gelezen in samenhang met de brieven van de UNHCR van 9 juli 2009 en 4 oktober 2010, ten onrechte grond heeft gevonden voor het oordeel dat concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht van

februari 2000. Hieruit volgt dat de rechtbank in voornoemde stukken evenzeer ten onrechte grond heeft gevonden voor het oordeel dat de minister niet zonder nadere motivering tot het besluit van 20 juli 2010 heeft kunnen komen.

De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank behoort te doen zal het besluit van 20 april 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen bij de rechtbank aangedragen beroepsgronden, voor zover deze nog bespreking behoeven.

2.6. De vreemdeling betoogt dat de minister in het besluit van 20 april 2010 onvoldoende heeft gemotiveerd dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst geen reëel risico loopt op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige behandeling.

Daartoe verwijst hij naar de uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 12 april 2010 in zaak nr. 09/31171. Bij die uitspraak heeft de rechtbank het door de vreemdeling ingestelde beroep tegen een besluit van de minister van 27 augustus 2009, waarbij het door de vreemdeling tegen zijn voorgenomen feitelijke uitzetting gemaakte bezwaar ongegrond is verklaard, gegrond verklaard omdat – kort gezegd – in dat besluit onvoldoende is gemotiveerd dat de vreemdeling als voormalig KhAD/WAD-officier en voormalig lid van de Democratische Volkspartij van Afghanistan (hierna: de DVPA) geen reëel risico loopt als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. De vreemdeling wijst er voorts op dat de voorzieningenrechter van de rechtbank bij onderscheiden uitspraken van 3 juni 2009 in zaak nr. 09/15403 en 14 september 2009 in zaak nr. 09/30223 zijn verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening in een procedure over zijn feitelijke uitzetting heeft toegewezen.

2.6.1. De vreemdeling miskent dat de uitspraken van 3 juni 2009, 14 september 2009 en 12 april 2010 geen betrekking hebben op het besluit van 20 april 2010 en uit die uitspraken niet volgt dat het besluit van 20 april 2010 onvoldoende is gemotiveerd.

Het betoog faalt.

2.6.2. Voorts betoogt de vreemdeling dat de minister heeft miskend dat hij persoonlijke omstandigheden heeft aangedragen waaruit volgt dat hij als voormalig KhAD/WAD-officier en voormalig lid van de DVPA bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt als bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

2.6.3. In het besluit van 20 april 2010 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat al hetgeen de vreemdeling heeft verklaard over de moord op drie directe collega's is gebaseerd op vermoedens en verklaringen van derden. Voor de stelling dat de gestelde dood van deze collega's verband hield met hun werkzaamheden in het verleden en dat ook de vreemdeling in dit verband dreigt te worden vermoord, zijn volgens de minister geen concrete aanwijzingen naar voren gebracht of gekomen. Onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht Afghanistan van de minister van

Buitenlandse Zaken van maart 2009 (hierna: het ambtsbericht van maart 2009) heeft de minister zich voorts op het standpunt gesteld dat de vreemdeling het overgrote deel van zijn leven in Afghanistan heeft gewoond, hij geacht moet worden zich daar staande te kunnen houden en sociale en culturele banden te herstellen. In aanvulling hierop heeft de minister in het bij de rechtbank ingediende verweerschrift verwezen naar het algemeen ambtsbericht Afghanistan van de minister van Buitenlandse Zaken van juli 2010 (hierna: het ambtsbericht van juli 2010), waarin is vermeld dat in de verslagperiode geen berichten bekend zijn van voormalige leden van de DVPA en voormalige medewerkers van de KhAD/WAD die na terugkeer in Afghanistan wegens dit verleden vervolgd of bedreigd zijn. Voorts laten de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in een aantal Afghaanse zaken getroffen interim measures volgens de minister onverlet dat in het kader van artikel 3 van het EVRM een individuele beoordeling dient plaats te vinden.

2.6.4. Daartegen heeft de vreemdeling in beroep ingebracht dat hij vanwege zijn KhAD/WAD en DVPA verleden van 2 oktober 1996 tot 22 april 1997 door de Taliban gedetineerd is geweest en hij al twaalf jaar in Nederland verblijft en geen netwerk in Afghanistan heeft om op terug te vallen. Voorts kan volgens de vreemdeling de omstandigheid dat door het EHRM een aantal interim measures is getroffen niet met een standaardmotivering worden afgedaan.

2.6.5. In paragraaf 3.4.7 van het ambtsbericht van maart 2009 en paragraaf 3.4.6 van het ambtsbericht van juli 2010 is vermeld dat voormalige leden van de DVPA van de zijde van de regering niets te vrezen hebben. In laatstgenoemd ambtsbericht is bovendien vermeld dat in de betreffende verslagperiode geen berichten bekend zijn van voormalige leden van de DVPA en medewerkers van de KhAD/WAD die na terugkeer in Afghanistan wegens dit verleden vervolgd of bedreigd zijn. Voorts heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt dat ten aanzien van hem de in die paragrafen genoemde risicofactoren aanwezig zijn in zodanige mate dat een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. In aanmerking genomen dat de vreemdeling het overgrote deel van zijn leven in Afghanistan heeft gewoond, brengt de enkele omstandigheid dat hij twaalf jaar in Nederland heeft verbleven, niet met zich dat aannemelijk is dat hij in Afghanistan geen netwerk meer heeft om op terug te vallen. Gelet hierop heeft de minister zich in het besluit van 20 april 2010 terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling met de door hem aangedragen persoonlijke omstandigheden niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. De in andere zaken door het EHRM getroffen interim measures bieden geen grond voor een andere oordeel, reeds omdat, zoals de minister terecht betoogt, de getroffen maatregelen zien op individuele gevallen en de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze maatregelen een algemene strekking hebben.

Het betoog faalt.

2.7. Ten slotte betoogt de vreemdeling dat, gelet op artikel 8 van het EVRM, van zijn vrouwelijke gezinsleden – die allen de Nederlandse

nationaliteit bezitten, in Nederland zijn geïntegreerd en zijn verwesterd – niet kan worden verwacht dat zij met hem terugkeren naar Afghanistan. Hierbij verwijst hij naar het thematisch ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over schoolgaande kinderen (in het bijzonder meisjes) in Afghanistan van maart 2011 (hierna: het ambtsbericht van maart 2011). Verder voert hij onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van maart 2009 aan dat de positie van vrouwen in Afghanistan zeer slecht is. Ten slotte voert hij aan dat zijn echtgenote medische problemen heeft waarvoor zij in Afghanistan niet kan worden behandeld.

2.7.1. In de hiervoor onder 2.2 genoemde uitspraak van 5 september 2008 heeft de rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, overwogen dat de minister in redelijkheid de belangen van de openbare orde heeft kunnen plaatsen boven het belang van de vreemdeling bij het hebben van gezinsleven in Nederland. Weliswaar bezitten de overige leden van het gezin de Nederlandse nationaliteit, maar aan hen is destijds verblijf in Nederland toegekend om andere redenen dan krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000. De minister heeft kunnen besluiten dat er geen objectieve belemmeringen zijn om het gezinsleven in Afghanistan te hebben, aldus de rechtbank.

2.7.2. In het besluit van 20 april 2010 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden reeds eerder in de procedure tot ongewenstverklaring zijn beoordeeld en getoetst. Ter zitting bij de rechtbank heeft de minister toegelicht dat het ambtsbericht van maart 2011 niet leidt tot een ander standpunt, nu het in deze zaak niet gaat om de vraag of de echtgenote van de vreemdeling en de kinderen aanspraak maken op een verblijfstitel in Nederland, maar of het gezinsleven met zich brengt dat de ongewenstverklaring van de vreemdeling dient te worden opgeheven. Voorts heeft de minister er op gewezen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat er objectieve belemmeringen bestaan om gezinsleven te hebben buiten Nederland en buiten Afghanistan.

2.7.3. Hetgeen de vreemdeling tegen het hiervoor in 2.7.2 weergegeven standpunt van de minister heeft aangevoerd, biedt geen grond voor het oordeel dat de minister niet alle door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden bij de door hem in het kader van artikel 8 van het EVRM te verrichten belangenafweging heeft betrokken. Voorts heeft de minister zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat niet in de eerste plaats de vraag voorligt of de gezinsleden van de vreemdeling zich in Afghanistan kunnen vestigen, maar of het hebben van gezinsleven in Nederland in het geval van de vreemdeling dient te prevaleren boven het met de ongewenstverklaring van de vreemdeling gemoeide algemeen belang van de bescherming van de openbare orde.

In aanmerking genomen dat de minister terecht artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan de vreemdeling heeft tegengeworpen en hem om die reden ongewenst heeft verklaard, heeft de minister zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat in dit geval het belang van de bescherming van de openbare orde dient te prevaleren boven het persoonlijk belang van de vreemdeling om gezinsleven in Nederland te hebben. Daarbij wordt in

aanmerking genomen dat door de vreemdeling niet is gesteld dat er objectieve belemmeringen bestaan om buiten Nederland en buiten Afghanistan gezinsleven te hebben.

Het betoog faalt.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 27 mei 2011 in zaak nr. 10/17614;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

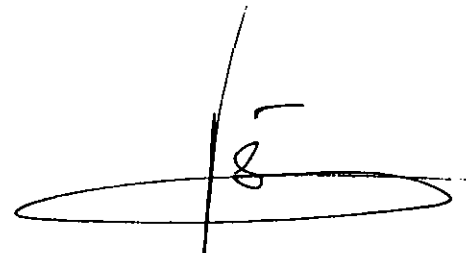
w.g. Beerse
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 april 2012

382-610.

Verzonden: 13 april 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 06/24277

V-nr.:

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op _____ van Afghaanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. A.M. van Eik, advocaat te Amsterdam,

en:

**de minister voor Immigratie en Asiel, rechtsopvolger van de minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie,**
verweerder,
gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te 's-Gravenhage.

Procesverloop

Op 6 augustus 1997 heeft eiser aanvragen om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf vanwege klemmende redenen van humanitaire aard ingediend. Bij besluit van 6 februari 1998 zijn deze aanvragen niet ingewilligd, maar is wel een voorwaardelijke vergunning tot verblijf (vvtv) verleend aan eiser. Bij bezwaarschrift van 6 maart 1998 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Dit bezwaar is bij besluit van 28 oktober 1998 ongegrond verklaard. Het tegen dit besluit ingestelde beroepschrift is bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, van 8 november 2000 (AWB 98/6702) gegrond verklaard en het besluit van 28 oktober 1998 is vernietigd.

Met ingang van 1 april 2001 is de vvtv van rechtswege omgezet in een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000. Op 1 mei 2001 heeft eiser vervolgens het bezwaarschrift van 6 maart 1998 ingetrokken.

Bij besluit van 24 april 2006 heeft verweerder de aan eiser verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd ingetrokken. Op 18 mei 2006 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser tegen dit besluit ontvangen.

Het onderzoek ter zitting van de meervoudige kamer heeft plaatsgevonden op 14 juni 2007. Op 2 juli 2007 heeft de rechtbank het onderzoek heropend teneinde op grond van artikel 8:45, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) nadere schriftelijke inlichtingen in te winnen bij de minister van Buitenlandse Zaken. Na ontvangst van de inlichtingen van de minister van Buitenlandse Zaken en de reacties hierop van beide partijen is de hervatting van het onderzoek ter zitting aangehouden in afwachting van jurisprudentie van de Afdeling

bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) omtrent de ook in deze procedure ingebrachte "Note on the Structure and Operation of the KhAD/WAD in Afghanistan 1978-1992" van de UNHCR van mei 2008 (UNHCR-Note). Beide partijen zijn in de gelegenheid gesteld om op de betreffende uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009 (LJN: BJ8654) te reageren.

De rechtbank heeft bij brief van 13 juli 2010 de UNHCR nadere vragen gesteld over de UNHCR-Note. Bij schrijven van 4 oktober 2010 heeft de rechtbank de reactie van de UNHCR ontvangen. Beide partijen zijn vervolgens in de gelegenheid gesteld om te reageren.

Het onderzoek ter zitting van de meervoudige kamer is, in een andere samenstelling, hervat op 25 november 2010. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig R. Kambakhsh, tolk in de Dari taal.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Overwegingen

1. Tussen partijen is in geschil of verweerder op goede gronden is overgegaan tot intrekking van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000.

2.1. Ingevolge artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 worden ingetrokken, indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt, dan wel gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

2.2. Ingevolge artikel 1(F) van het Verdrag van Geneve betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (Vluchtelingenverdrag) zijn de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

2.3. Volgens paragraaf C5/4.1 (huidige nummering) van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000, gelezen in samenhang met paragraaf C5/2.1 van de Vc 2000, dient, als achteraf wordt vastgesteld dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag in samenhang met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 ten onrechte niet is toegepast, omdat de desbetreffende vreemdeling bij de aanvraag onjuiste gegevens heeft verstrekt, dan wel de juiste gegevens heeft verzwegen, de verblijfsvergunning asiel te worden ingetrokken. Met een dergelijke intrekking wordt slechts beoogd de situatie te herstellen zoals die zou zijn geweest indien wel de juiste gegevens zouden zijn verstrekt. De intrekking is slechts gericht op het ongedaan maken van de gevolgen die aan de onjuiste gegevens zijn verbonden. Om

die reden is niet vereist dat de desbetreffende vreemdeling de onjuiste gegevens zelf heeft verstrekt, hij op de hoogte was van de verstrekking van de onjuiste gegevens of hij daarmee heeft ingestemd, aldus deze paragrafen van de Vc 2000.

Standpunt verweerder

3.1. Verweerder heeft aan de intrekking van de verblijfsvergunning het volgende - kort weergegeven - ten grondslag gelegd.

3.2. Eiser is van 1983 tot 1992 als officier werkzaam geweest voor de KhAD/WAD. De KhAD/WAD wordt aangemerkt als een organisatie waarvan aan officieren en onderofficieren in de regel artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag zal worden tegengeworpen. Deze beslissing is een gevolg van hetgeen over de Afghaanse veiligheidsdiensten wordt opgemerkt in het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 inzake de veiligheidsdiensten in de periode 1978-1992. Uit dit ambtsbericht komt naar voren dat alle officieren en onderofficieren van de KhAD/WAD werkzaam zijn geweest in de macabere afdelingen van de KhAD/WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en executeren van verdachte personen. Het naar aanleiding van deze omstandigheden ingestelde onderzoek heeft opgeleverd dat eiser in verband moet worden gebracht met martelingen en buitengerechtelijke executies, welke gedragingen dienen te worden aangemerkt als oorlogsmisdrijven, misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

3.3. Eiser is er niet in geslaagd om aan te tonen dat hij niets heeft geweten van het misdadige karakter van de KhAD/WAD en evenmin dat hij niet zelf, in weerwil van zijn positie als officier, de genoemde misdrijven heeft gepleegd of heeft doen plegen, dan wel dat zijn handelen en/of nalaten het plegen van deze misdrijven niet mogelijk heeft gemaakt. Veeleer is aannemelijk dat eiser zijn werkzaamheden, taken en bevoegdheden tijdens de verschillende gehoren heeft trachten te bagatelliseren en dat hij slechts een deel van zijn daadwerkelijke activiteiten naar voren heeft gebracht tijdens deze gehoren.

3.4. Gelet hierop is artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing en concludeert verweerder dat eiser gegevens heeft achtergehouden die tot afwijzing van zijn asielaanvraag zouden hebben geleid. Daarom is de verblijfsvergunning op goede gronden ingetrokken, aldus verweerder.

Het beroep op het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel

4.1. Tussen partijen is allereerst in geschil of het rechtszekerheids- en/of het vertrouwensbeginsel zich verzet tegen de intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning.

4.2. Eiser heeft in dit kader aangevoerd dat verweerder op het moment van verlening van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd ervan op de hoogte was dat eiser werkzaam was geweest voor de KhAD/WAD. Eiser mocht hieraan dan ook het gerechtvaardigd vertrouwen ontleenen dat het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag niet aan hem zou worden tegengeworpen, aldus eiser.

4.3. De rechtbank overweegt dat, zoals ook door verweerder is overwogen, eiser op de

hoogte was van het voortduren van het onderzoek naar de mogelijke toepasselijkheid van 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op zijn geval. Bij brief van 2 mei 2001, naar aanleiding van de intrekking van eisers bezwaarschrift, heeft verweerder nogmaals aan eiser bevestigd dat de intrekking van het bezwaar niet betekent dat het onderzoek naar de toepasselijkheid van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag wordt gesloten en dat op basis van dit onderzoek de verblijfsstatus van eiser mogelijk wordt heroverwogen. Onder deze omstandigheden kon eiser aan de verlening van de vergunning tot verblijf zonder beperkingen en de van rechtswege omzetting hiervan in een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 die hiervan het gevolg was, niet het gerechtvaardigd vertrouwen ontlenen dat hem het bepaalde in artikel 1(F) niet (langer) zou worden tegengeworpen. Dit zou blijken vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 9 februari 2006, LJN: AV2125) eerst anders zijn indien verweerder expliciet zou hebben verklaard dat artikel 1(F) niet (langer) aan hem wordt tegengeworpen. Van een dergelijke expliciete toezegging of verklaring van de kant van verweerder is in het onderhavige geval echter geen sprake. Deze beroepsgrond faalt om die reden.

4.4. Eiser heeft verder aangevoerd dat verweerder in eerste instantie twijfelde aan de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas, inclusief zijn verklaringen over zijn rang en functie binnen de KhAD/WAD. Het is strijdig met het rechtszekerheidsbeginsel dat verweerder vervolgens wel uitgaat van de geloofwaardigheid van dat relaas in het kader van de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, aldus eiser. Ook deze beroepsgrond faalt naar het oordeel van de rechtbank. In het besluit van 28 oktober 1998, waarbij het bezwaar tegen het besluit van 6 februari 1998 ongegrond is verklaard, is verweerder inderdaad uitgegaan van de ongeloofwaardigheid van het gehele relaas van eiser. In de eerder genoemde uitspraak van 8 november 2000 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, dit besluit echter vernietigd en in dat kader overwogen dat verweerder ten onrechte was uitgegaan van de ongeloofwaardigheid van eisers verklaringen. Gelet hierop was verweerder vervolgens gehouden om uit te gaan van de geloofwaardigheid van eisers verklaringen. Bovendien is eiser nadien nog aanvullend gehoord over zijn werkzaamheden en is de geloofwaardigheid van zijn verklaringen mede gebaseerd op de uitgebreide verklaringen die hij tijdens deze aanvullende gehoren heeft afgelegd. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is dan ook geen sprake.

4.5. Voor zover eiser nog heeft willen betogen dat intrekking van een verblijfsvergunning met terugwerkende kracht strijdig zou zijn met het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel, overweegt de rechtbank dat in beginsel geen rechtsregel zich verzet tegen intrekking van een verblijfsvergunning met terugwerkende kracht. Dat geldt te meer in een geval als het onderhavige, waarin sprake is van een intrekking vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens. Een vreemdeling die onjuiste gegevens heeft verstrekt dient immers rekening te houden met een herstel van de situatie zoals die zou zijn geweest indien hij wel de juiste gegevens had verstrekt.

De kwalificatie van de tegengeworpen gedragingen

5.1. Eiser heeft aangevoerd dat de gedragingen waarmee hij in verband wordt gebracht, niet strafrechtelijk zijn gekwalificeerd in de door verweerder aangehaalde internationaalrechtelijke bepalingen als oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid. Bovendien levert schending van gemeenschappelijk artikel 3 van de Geneefse Conventies in Afghanistan in de periode tussen 1983 en 1992 niet een oorlogsmisdrijf op met individuele aansprakelijkheid voor de pleger.

5.2. De rechtbank volgt eiser hierin niet. Zoals de Afdeling heeft overwogen (uitspraak van 18 april 2005, LJN: AT4663) is voor de beoordeling of artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan eiser kan worden tegengeworpen niet van belang of hij strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gehouden voor de hem aangerekende misdrijven, maar is slechts vereist dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven, als bedoeld in die bepaling. Voor een omschrijving van de bedoelde misdrijven verwijst artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag naar internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Voor het oordeel dat een internationale overeenkomst in het kader van de toepassing van artikel 1 (F) slechts van betekenis kan zijn, indien die overeenkomst van toepassing was op het moment waarop de aan de desbetreffende vreemdeling tegengeworpen misdrijven hebben plaatsgevonden, bestaat geen grond. Noch de tekst van artikel 1(F), noch de door de UNHCR opgestelde richtlijnen voor de interpretatie en de toepassing van het Vluchtelingenverdrag bieden daarvoor aanknopingspunten. Met de verwijzing naar internationale verdragen in onderdeel a van artikel 1 (F) is beoogd de ontwikkelingen op het gebied van het internationaal strafrecht niet uit te sluiten. Aldus heeft de in deze verdragsbepaling neergelegde aanduiding van misdrijven als oorlogsmisdrijven een zogenoemd dynamisch karakter.

Het ambtsbericht van 29 februari 2000

6. Verder is tussen partijen in geschil of verweerder het eerder genoemde ambtsbericht van 29 februari 2000 aan de intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning ten grondslag heeft kunnen leggen.

7. De rechtbank heeft bij brief van 28 april 2008 de minister van Buitenlandse Zaken verzocht om toezending van de onderliggende stukken van het ambtsbericht van 29 februari 2000. Bij schrijven van 29 mei 2008 heeft de minister van Buitenlandse Zaken aan dit verzoek voldaan. De minister van Buitenlandse Zaken heeft met een beroep op artikel 8:29, eerste lid, van de Awb meegedeeld dat de kennisneming van bepaalde gedeelten in deze stukken tot de rechtbank beperkt dient te blijven. De rechtbank heeft, in een andere samenstelling, bij beslissing van 12 februari 2009 bepaald dat de beperking van de kennisneming van de vertrouwelijke gedeelten van de genoemde stukken gerechtvaardigd is. Beide partijen hebben schriftelijk verklaard er geen bezwaar tegen te hebben dat de rechtbank kennis neemt van de onderliggende stukken en mede op grondslag van die stukken uitspraak doet. De rechtbank heeft kennis genomen van de onderliggende stukken en deze bij de beoordeling van de onderhavige zaak betrokken.

8.1. Eiser heeft aangevoerd dat het gebruik van het ambtsbericht in deze procedure strijdig is met artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 18 december 2000 (Handvest), nu eiser geen mogelijkheid heeft de onderliggende stukken in te zien.

8.2. Artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 3 februari 2010, LJN: BL1852) bevat deze bepaling minimumnormen voor een eerlijke procesvoering, die echter niet absoluut zijn. De nationale wetgever mag procedurevoorschriften en beperkingen stellen met het oog op een goede procesorde of ter bescherming van het algemeen belang of belangen van derden, mits het eerlijke karakter van de procesvoering daarmee niet in essentie wordt

aangetast. De beperkingsmogelijkheid van artikel 8:29 van de Awb belet niet dat een volledige rechterlijke toetsing van het besluit plaatsvindt, nu partijen ermee hebben ingestemd dat de rechtbank mede op grond van de onderliggende stukken uitspraak doet. Het recht op een eerlijke procesvoering wordt door de toepassing van artikel 8:29 van de Awb dan ook niet in essentie aangetast.

8.3. Eiser voert nog aan, onder verwijzing naar diverse arresten (onder andere A. en anderen tegen VK, LJN: BH9204) van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat het EHRM heeft gewezen op de fundamentele rol die een 'special advocate' kan spelen. Naar het oordeel van de rechtbank kan dit niet tot een ander oordeel leiden. De rechtbank verwijst daartoe naar een uitspraak van deze rechtbank van 26 januari 2010 (LJN: BL0575). Daarin is geoordeeld dat de jurisprudentie van het EHRM aldus moet worden begrepen dat de invulling van het begrip 'adversarial proceedings' zowel afhangt van de omstandigheden van het geval als van de verdragsbepaling die in het geding is. De zaak A. en anderen tegen VK betrof artikel 3 in samenhang met artikel 6, van het EVRM. De omstandigheden van die zaak (zoals beschreven in rechtsoverweging 6.5 van de uitspraak van deze rechtbank van 26 januari 2010) waren echter dermate anders dan in de onderhavige zaak, dat de verwijzing naar dit arrest eiser niet kan baten.

8.4. Nu in artikel 47 van het Handvest gelijklopende normen voor een eerlijke procesvoering zijn opgenomen, ziet de rechtbank ook in die bepaling geen aanleiding om tot een ander oordeel te komen. Verweerder hoefde derhalve niet op deze grond af te zien van gebruikmaking van het ambtsbericht van 29 februari 2000.

8.5. Eisers beroepsgrond dat in onvoldoende mate sprake is van "adversarial proceedings" kan dan ook niet slagen.

9. Vervolgens is aan de orde welke waarde toekomt aan het ambtsbericht van 29 februari 2000. Verweerder heeft immers de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag volledig gebaseerd op de inhoud van bedoeld ambtsbericht.

10.1. Een ambtsbericht als het onderhavige dient volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling te worden aangemerkt als een deskundigenbericht van de minister van Buitenlandse Zaken aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het ambtsbericht op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen waaraan deze informatie is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan mag verweerder bij de besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

10.2. De rechtbank heeft de onderliggende stukken van het ambtsbericht ingezien en concludeert op grond daarvan dat de in het ambtsbericht vervatte conclusies - inhoudende dat alle officieren en onderofficieren werkzaam zijn geweest op de macabere afdelingen van de KhAD/WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen - kunnen worden gedragen door de daaraan ten grondslag liggende bronnen.

11.1. Gelet op het hiervoor geschetste toetsingskader is vervolgens aan de orde of eiser concrete aanknopingspunten heeft aangedragen voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van deze informatie. Eiser heeft in dit kader gewezen op een aantal rapporten van

dr. Giustozzi en dr. Rubin. Daarnaast heeft eiser verwezen naar de al eerder aangehaalde UNHCR-Note van mei 2008.

11.2. De rechtbank stelt vast dat de Afdeling in verschillende uitspraken heeft overwogen dat zowel de rapporten van dr. Giustozzi en dr. Rubin als de UNHCR-Note niet kunnen worden aangemerkt als concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of de volledigheid van het ambtsbericht van 29 februari 2000. De rechtbank verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009 (LJN: BJ8654). De rechtbank ziet geen aanleiding om hier anders over te oordelen.

11.3. Wel heeft de rechtbank in de laatstgenoemde uitspraak van de Afdeling aanleiding gezien om de bronnen op te vragen die ten grondslag liggen aan de UNHCR-Note. De Afdeling heeft immers blijkens haar uitspraak van 24 september 2009 bij de conclusie dat de UNHCR-Note niet kan worden aangemerkt als een concreet aanknopingspunt voor twijfel, doorslaggevend geacht dat daarin geen inzicht wordt gegeven in de bronnen die aan de in de UNHCR-Note vervatte informatie ten grondslag zijn gelegd. Daarom was volgens de Afdeling niet inzichtelijk in hoeverre de bronnen van de UNHCR-Note kunnen worden gekwalificeerd als objectief, onafhankelijk en betrouwbaar. Bij brief van 4 oktober 2010 heeft de UNHCR de door de rechtbank gevraagde informatie verschaft en inzage gegeven in de aan de UNHCR-Note ten grondslag liggende bronnen.

11.4. Naar het oordeel van de rechtbank is de door de UNHCR verschaft informatie onvoldoende om alsnog te concluderen dat de UNHCR-Note kan worden aangemerkt als een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht. Daarbij acht de rechtbank van belang dat de daarin met rang en functie genoemde bronnen zonder uitzondering (voormalig) medewerkers van de KhAD/WAD betreffen. Bovendien heeft het door de UNHCR verrichte onderzoek plaatsgevonden in de periode 2001-2008, dus ruim na de relevante periode waar het ambtsbericht op ziet, namelijk de jaren 1978-1992. De enige uitzondering hierop vormt de informatie afkomstig van F. Ermacora, de UN Special Rapporteur for Afghanistan. Bovendien acht de rechtbank van belang dat de UNHCR geen nadere achterliggende informatie heeft kunnen verschaffen, bijvoorbeeld in de vorm van afschriften van gehouden interviews. De rechtbank heeft hier wel om verzocht, maar de UNHCR heeft deze stukken in verband met privacyoverwegingen niet kunnen overleggen.

12. De rechtbank concludeert dan ook dat verweerder heeft mogen uitgaan van de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht, bij gebreke aan concrete aanknopingspunten voor twijfel aan deze conclusie. Vervolgens is aan de orde of verweerder in het onderhavige geval op grond van bedoeld ambtsbericht artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan eiser heeft kunnen tegenwerpen.

13.1. Verweerder voert - gelet op de informatie uit het ambtsbericht van 29 februari 2000 - in zaken als de onderhavige het beleid dat aan officieren en onderofficieren van de KhAD/WAD in de regel artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen. Dit beleid is bevestigd in een brief van verweerder aan de Tweede Kamer der Staten Generaal van 22 mei 2002 (TK 2001-2002, 19637, nr. 520, p. 3). In deze brief is vermeld dat voor deze groep kan worden uitgegaan van de vooronderstelling dat sprake is van "knowing and personal participation", hetgeen neerkomt op een omkering van de bewijslast. Wel wordt volgens verweerder in iedere zaak individueel beoordeeld of de betrokken vreemdeling heeft aangetoond een uitzondering te zijn op de bovengenoemde regel.

13.2. De rechtbank stelt vast dat een met artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag overeenkomstige bepaling inmiddels ook is neergelegd in artikel 12 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (Definitierichtlijn). De Definitierichtlijn is in werking getreden op 9 november 2004. De implementatietermijn is verstreken op 10 oktober 2006. De rechtbank stelt vast dat het bestreden besluit is genomen vóór het verstrijken van de implementatietermijn. Dat betekent dat de Definitierichtlijn nog niet van toepassing was. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft op 9 november 2010 een arrest gewezen over de uitleg van artikel 12, tweede lid, van de Definitierichtlijn (C-57/09 en C-101/09, LJN: BO5518). Gezien het feit dat de uitsluitingsgronden die zijn opgenomen in artikel 12, tweede lid, van de Definitierichtlijn overeenkomen met artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, ziet de rechtbank aanleiding om de uitleg die het Hof geeft aan artikel 12, tweede lid, van de Definitierichtlijn, bij de beoordeling van de onderhavige beroepsgrond te betrekken.

13.3. In de overwegingen onder 94 tot en met 98 van bedoeld arrest overweegt het Hof het volgende:

“Uit een en ander volgt dat een persoon die heeft behoord tot een organisatie die terroristische methoden toepast, slechts van de vluchtelingenstatus kan worden uitgesloten na een individueel onderzoek van specifieke feiten waaruit kan worden opgemaakt of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon in het kader van zijn activiteiten binnen die organisatie een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan of zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties, tot een dergelijk misdrijf of dergelijke handelingen heeft aangezet of anderszins aan dergelijke misdrijven of daden heeft deelgenomen in de zin van artikel 12, lid 3, van de richtlijn.

Om het bestaan van een van de in artikel 12, lid 2, sub b en c, van de richtlijn genoemde uitsluitingsgronden te kunnen aannemen moet, gelet op het in lid 2 van dat artikel geëiste bewijsniveau, de betrokken persoon ten dele verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor de daden die de betrokken organisatie heeft gesteld in de periode waarin hij er lid van was. Deze individuele verantwoordelijkheid moet zowel aan de hand van objectieve criteria als aan de hand van subjectieve criteria worden vastgesteld.

Daartoe moet de bevoegde autoriteit met name nagaan, welke rol de betrokken persoon daadwerkelijk heeft gespeeld bij het stellen van de betrokken daden, welke positie hij had binnen de organisatie, welke kennis hij had of had moeten hebben van de activiteiten van de organisatie en of pressie op hem is uitgeoefend dan wel of andere factoren zijn gedrag hebben kunnen beïnvloeden.

Een autoriteit die bij dat onderzoek vaststelt dat de betrokken persoon, zoals D, een vooraanstaande positie heeft bekleed in een organisatie die terroristische methoden toepast, mag ervan uitgaan dat deze persoon individueel verantwoordelijk is voor daden die deze organisatie tijdens de relevante periode heeft gesteld, maar moet niettemin alle relevante omstandigheden onderzoeken alvorens een beschikking te kunnen geven waarbij deze persoon op grond van artikel 12, lid 2, sub b of c, van de richtlijn van de vluchtelingenstatus wordt uitgesloten.”

13.4. In het licht van deze overwegingen van het Hof heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in het onderhavige geval niet kunnen volstaan met een verwijzing naar het ambtsbericht van 29 februari 2000, daarbij de mogelijkheid biedend aan eiser om tegenbewijs te leveren. Verweerder had een individueel onderzoek dienen te verrichten naar

de specifieke feiten van eisers geval en de individuele verantwoordelijkheid dienen vast te stellen aan de hand van objectieve en subjectieve criteria, zoals genoemd in dit arrest. Verweerder gaat er weliswaar ook van uit dat individuele omstandigheden een rol kunnen spelen in het kader van de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, maar meent dat de bewijslast bij eiser ligt en het aan hem is om tegenbewijs te leveren. In het licht van de voorgaande overwegingen van het Hof is dat standpunt niet langer houdbaar.

14. De conclusie is dan ook dat het besluit onzorgvuldig is voorbereid en onvoldoende draagkrachtig is gemotiveerd en is genomen in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. De rechtbank verklaart het beroep dan ook gegrond en vernietigt het bestreden besluit. Hetgeen partijen overigens hebben aangevoerd, onder meer ten aanzien van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan gelet op de gegrondverklaring van het beroep verder buiten beschouwing blijven.

15. Gelet op het voorgaande veroordeelt de rechtbank verweerder als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 805,-- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, 0,5 punt voor het verschijnen ter nadere zitting; waarde per punt € 322,--, wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank,

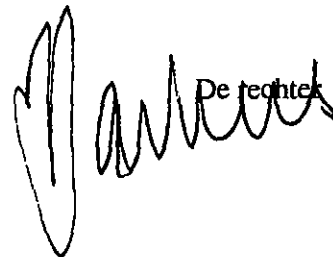
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 805,-- (zegge: achthonderdvijf euro), te betalen aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. Jonkers, voorzitter, en mrs. C.W.M. Giesen en A.W.C.M. van Emmerik, rechters, in tegenwoordigheid van L. Fernández Ferreiro, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 22 februari 2011.

De griffier

De rechter

Afschrift verzonden op: 22 FEB. 2011

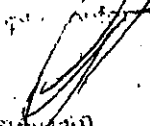
Conc.: LFF

Coll.: Mum

D:B

VK

Voor de griffier
rechtbank
te Amsterdam

inrichtings-
recht

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

STATE
04 MRT 2011
201102789
PAG:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Hogerberoepschrift

inzake

**DE MINISTER VOOR IMMIGRATIE EN
ASIEL (voorheen: de minister voor
Vreemdelingenzaken en Immigratie),**

(Schedeldoekshaven 200,
2511 EZ Den Haag),

appellant

gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,

advocaat te Den Haag

(Postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

wonende te

verweerder

gemachtigde: mevrouw mr. A.M. van Eik,

advocaat te Amsterdam

(Keizersgracht 560-562, 1017 EM

Amsterdam)

1 Inleiding

- 1.1 Appellant, nader te noemen de minister (waar over de minister wordt gesproken wordt in voorkomend geval ook op diens rechtsvoorgangers gedoeld), komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 februari 2011, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 06/24277).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak heeft de rechtbank het beroep van verweerder van 18 mei 2006 gegrond verklaard en het besluit van 24 april 2006 vernietigd. Tevens is een kostenveroordeling uitgesproken.
- 1.3 Bij besluit van 24 april 2006 heeft de minister de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd van verweerder ingetrokken. De intrekking is terug te voeren op de tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag omdat verweerder als officier werkzaam is geweest bij de KhAD/WAD.
- 1.4 De minister kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep.

2 Onderdelen van de uitspraak waarmee de minister zich niet kan verenigen

- 2.1 Na in rov. 13.2 terecht te hebben geconstateerd dat het bestreden besluit is genomen voor het verstrijken van de implementatietermijn, opgenomen in de Definitierichtlijn, en na te hebben overwogen aanleiding te zien om de uitleg die het Hof van Justitie van de Europese Unie in een arrest van 9 november 2010 aan artikel 12, tweede lid, van de Definitierichtlijn heeft gegeven bij de beoordeling van het beroep te betrekken, overweegt de rechtbank in rov. 13.4 ten onrechte:

“In het licht van deze overwegingen van het Hof heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in het onderhavige geval niet kunnen volstaan met de verwijzing naar het ambtsbericht van 29 februari 2000, daarbij de mogelijkheid biedend aan eiser om tegenbewijs te leveren. Verweerder had een individueel onderzoek dienen te verrichten naar de specifieke feiten van eisers geval en de individuele verantwoordelijkheid dienen vast te stellen aan de hand van objectieve en subjectieve criteria, zoals genoemd in dit arrest. Verweerder gaat er weliswaar ook van uit dat individuele omstandigheden een rol kunnen spelen in het kader van de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, maar meent dat de bewijslast bij eiser ligt en het aan hem is om tegenbewijs te leveren. In het licht van de voorgaande overwegingen van het Hof is dat standpunt niet langer houdbaar.”

2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 14:

“De conclusie is dan ook dat het besluit onzorgvuldig is voorbereid en onvoldoende draagkrachtig is gemotiveerd en is genomen in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. De rechtbank verklaart het beroep dan ook gegrond en vernietigt het bestreden besluit.”

2.3 Gegrondbevinding van de bezwaren van de minister vitiesert ook rov. 15.

3 Aanvulling en toelichting

3.1 De rechtbank heeft in deze zaak na de heropening van het onderzoek bij beslissing van 2 juli 2007 nader onderzoek ingesteld naar de onderliggende stukken bij het ambtsbericht inzake de KhAD/WAD van 29 februari 2000. Vervolgens is de hervatting van het onderzoek ter zitting aangehouden in afwachting van het oordeel van uw Afdeling over de vraag of de UNHCR-notitie van mei 2008 concrete aanknopingspunten bevat voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht. Nadat uw Afdeling hieromtrent op 24 september 2009 uitspraak had gedaan, heeft de rechtbank juist in die uitspraak aanleiding gezien de UNHCR nadere vragen te stellen, met name ter verkrijging van inzicht in de aan de UNHCR-notitie ten grondslag liggende bronnen. Vervolgens heeft het debat tussen partijen zich in hoofdzaak toegespitst op de vraag of in de door de UNHCR gegeven informatie wel of geen concrete aanknopingspunten als eerder bedoeld konden worden gezien. Dit debat heeft de rechtbank in de bestreden uitspraak ten voordele van de minister beslecht. Desalniettemin komt de rechtbank tot gegrondverklaring van het beroep en vernietiging van het bestreden besluit waarbij de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd is ingetrokken. Deze gegrondverklaring is terug te voeren op de uitleg die het Hof van Justitie van de Europese Unie blijktens het arrest van 9 november 2010 inzake B. en D. tegen Duitsland aan artikel 12, tweede lid, van de Definitierichtlijn heeft gegeven. De minister meent dat de door de rechtbank aan dit arrest verbonden conclusie voor het geval van verweerder niet uit dit arrest is af te leiden.

3.2 De rechtbank leidt uit het arrest van het Hof van Justitie af dat de minister een individueel onderzoek had dienen te verrichten naar de specifieke feiten van verweerders geval en individuele verantwoordelijkheid had dienen vast te stellen aan de hand van objectieve en subjectieve criteria, zoals genoemd in het arrest van het Hof. De rechtbank neemt daarbij kennelijk tot uitgangspunt dat ook in de situatie als hier aan de orde niet langer houdbaar is dat – samengevat weergegeven – het aan de betrokkene is aan te tonen dat, als vaststaat dat hij als officier of onderofficier bij de KhAD/WAD heeft gewerkt en op basis van het ambtsbericht van 29 februari 2000 moet worden aangenomen dat hij betrokken moet zijn geweest bij mensenrechtenschendingen, dit desalniettemin voor hem niet geldt omdat hij een significante uitzondering vormt. De minister meent dat dit uit het door de rechtbank aangehaalde arrest niet is af te leiden.

- 3.3 Het Hof van Justitie heeft beslist (rov. 88) dat het enkele feit dat een persoon lid is van een organisatie die voorkomt op de zogenoemde terrorismelijst niet automatisch betekent dat die persoon uitgesloten moet worden van de vluchtelingenstatus. De minister onderschrijft het uitgangspunt dat het enkele lidmaatschap van een dergelijke organisatie of een organisatie die anderszins betrokken is bij handelingen als bedoeld in artikel 12, tweede lid van de Definitierichtlijn c.q. artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag op zichzelf niet automatisch kan leiden tot de conclusie dat de betrokken vreemdeling is uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Dat is ook niet het beleidsuitgangspunt ten aanzien van (onder-)officieren van de KhAD/WAD. De tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag aan officieren en onderofficieren van de KhAD/WAD is (mede) gebaseerd op uitvoerig onderzoek van de minister van Buitenlandse Zaken dat als resultaat heeft opgeleverd – voor zover te dezen van belang – dat alle officieren en onderofficieren betrokken moeten zijn geweest bij – kort gezegd – mensenrechtenschendingen. Dit onderzoeksresultaat is verwoord en vastgelegd in het ambtsbericht van februari 2000. Als vervolgens uit het onderzoek in het kader van de asielprocedure blijkt dat de betrokkene heeft gewerkt als officier of als onderofficier bij de KhAD/WAD, dan zijn er serieuze redenen om aan te nemen dat de betrokkene zich heeft schuldig gemaakt aan handelingen als bedoeld in artikel 12, tweede lid van de Definitierichtlijn c.q. artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Op deze wijze is op basis van de feiten in het concrete geval afdoende onderzocht of (een deel van) de verantwoordelijkheid voor mensenrechtenschendingen aan de betrokkene toe te rekenen is. Het onderzoek is aldus ook in voldoende mate geïndividualiseerd.
- 3.4 Ter nadere toelichting op het beleid wordt opgemerkt dat juist is dat naar aanleiding van het ambtsbericht van 29 februari 2000 door de destijds voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon is aangegeven dat aan een officier of een onderofficier van de KhAD/WAD die asiel aanvraagt in Nederland in de regel artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag zal worden tegengeworpen. Bij het voeren van een dergelijk beleid is het karakter van de organisatie van belang. Daarbij valt onderscheid te maken tussen organisaties die van tijd tot tijd misdrijven als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag plegen en organisaties met een zogenaamd beperkt wreed doel. Op grond van hetgeen bekend is over de werkwijze van de KhAD/WAD is zonder meer de conclusie gerechtvaardigd dat het ten tijde van belang ging om een organisatie met een beperkt wreed doel. Dat betekent dat op zichzelf niet kan worden gezegd dat het beleid dat al geruime tijd en ook thans nog wordt gevoerd, niet door de beugel kan. In dat kader is van belang dat in het beleid niet tot uitgangspunt is genomen dat iedere vreemdeling die betrokken is geweest bij de KhAD/WAD in de regel artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag krijgt tegengeworpen. Er zijn bepaalde categorieën (officieren en onderofficieren) binnen die organisatie aangewezen. Die aanwijzing is weer gebaseerd op het gegeven dat uit onderzoek van de minister van Buitenlandse Zaken is gebleken dat iedereen die als officier of onderofficier bij de KhAD/WAD werkzaam is geweest betrokken moet zijn geweest bij mensenrechtenschendingen. Alleen aan een persoon die behoort tot een dergelijke categorie wordt in de regel artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag tegengeworpen, tenzij hij aantoonbaar een significante uitzondering te vormen.

3.5 De rechtbank ziet er bij haar beslissing naar de mening van de minister aan voorbij dat op basis van het ambtsbericht, ten aanzien waarvan de rechtbank terecht heeft beslist dat er geen aanknopingspunten zijn om te twifelen aan de juistheid en/of volledigheid daarvan, moet worden aangenomen dat iedere (onder-)officier van de KhAD/WAD op enig moment betrokken is geweest bij – kort gezegd – handelingen als bedoeld in artikel 12, lid 2 van de Definitierichtlijn c.q. artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Het is dus niet slechts op basis van het feit dat betrokkene werkzaam is geweest voor de KhAD/WAD en zelfs niet op basis van de positie die betrokkene binnen de KhAD/WAD heeft bekleed dat is aangenomen dat betrokkene verantwoordelijkheid draagt voor mensenrechtenschendingen. Dat is aangenomen omdat uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat iedere (onder-)officier betrokken is geweest bij – kort gezegd - grove mensenrechtenschendingen in combinatie met het feit dat bovendien aannemelijk is te achten dat de betrokkene ook inderdaad (onder-)officier bij de KhAD/WAD is geweest. Bovendien biedt het beleid dan nog de mogelijkheid dat wordt aangetoond dat in het specifieke geval sprake is van een significante uitzondering. Aldus wordt de individuele verantwoordelijkheid van een vreemdeling zowel in het licht van objectieve als van subjectieve criteria vastgesteld.

3.6 De minister wijst erop dat bij de toepassing van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag in voorkomend geval het hanteren van de “presumption of responsibility” wordt aanvaard. Die presumptie heeft tot gevolg dat wordt aangenomen dat de betrokkene verantwoordelijk is voor handelingen als bedoeld in artikel 1F van het vluchtelingen verdrag, zij het dat hij de mogelijkheid moet hebben die presumptie te weerleggen.

Vgl:

- “Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, september 2003, onderdeel 58;
- “The Exclusion Clauses: Guidelines on their Application”, december 1996, hoofdstuk IV, onderdelen (ii) en (iii);
- “Guidelines on international protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the Convention relating to the Status of Refugees”, September 2003, onderdeel D.

Voor het hanteren van die presumptie is het overigens niet noodzakelijk dat uit onderzoek moet zijn gebleken dat iedereen ten aanzien van wie de presumptie geldt betrokken moet zijn geweest bij handelingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. I

3.7 Tegen de achtergrond van de inhoud van het ambtsbericht van februari 2000 is in de besluitvorming op basis van het individuele relaas van verweerder gezien welke positie hij binnen de KhAD/WAD heeft gehad. Op basis van de resultaten van dit onderzoek en in het licht van het ambtsbericht is geconcludeerd dat het gerechtvaardigd is aan te nemen dat verweerder betrokken is geweest bij handelingen als bedoeld in artikel 12, tweede lid van de

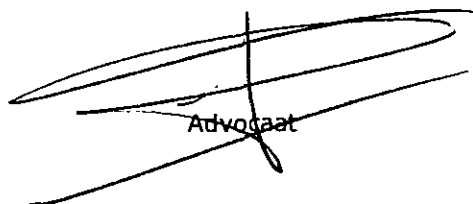
Definitierichtlijn c.q. artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. In voorkomend geval mag, zo blijkt ook uit rov. 98 van het arrest van het Hof, worden aangenomen dat sprake is van een individuele verantwoordelijkheid. In een situatie als ten aanzien van verweerder aan de orde geldt te meer dat er voldoende serieuze redenen zijn om hem verantwoordelijk te houden voor mensenrechtenschendingen. Vanzelfsprekend moet dan worden gekeken of verweerder aannemelijk heeft kunnen maken dat het in zijn geval toch anders ligt, doch dat is in het geval van verweerder niet gebleken. Uit de noodzaak om ook in het geval waarin het gerechtvaardigd is uit te gaan van de veronderstelling van individuele verantwoordelijkheid de relevante omstandigheden te onderzoeken, waaraan het Hof aan het slot van rov. 98 refereert, vloeit overigens naar het oordeel van de minister niet voort dat het niet aan betrokkene zou zijn "to rebut the presumption". In de situatie van verweerder geldt mutatis mutandis hetzelfde. Als in laatstbedoeld kader relevante feiten en/of stellingen naar voren worden gebracht, moet daaraan aandacht worden besteed. Er is echter geen enkele aanleiding te veronderstellen dat in de besluitvorming niet alle relevante omstandigheden bij de beoordeling zijn betrokken.

- 3.8 Voor zover de rechtbank zou hebben bedoeld dat ten aanzien van iedere (onder-)officier van de KhAD/WAD specifiek aannemelijk moet worden gemaakt aan welke mensenrechtenschendingen hij zelf daadwerkelijk heeft deelgenomen, dan zou dit oordeel neerkomen op ontkrachting van het ambtsbericht, ten aanzien waarvan de rechtbank nu juist heeft beslist dat er geen concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid daarvan.

4 Conclusie

- 4.1 Uit het voortgaande vloeit voort dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het bij de rechtbank ingestelde beroep.

Den Haag, 2 maart 2011

Advocaat

Böhler
 ADVOCATEN

RM

 KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM AMSTERDAM
 TELEFOON +31 (0)20.3446200, TELEFAX +31 (0)20.3446201
 E-MAIL: info@bohler.eu | www.bohler.eu

 DR. BRITTA BÖHLER
 MARQ WINGAARDEN
 VICTOR KOPPE
 MICHIEL PESTMAN
 FLIP SCHÖLLER
 PROF. VEEBOOTH ZEEVELD
 PROF. TIES PRAKKEN
 DR. BART STAPERT
 MARIËKE VAN EIK
 MICHEL UITERWAAL
 CORRIEN ULLERSMA
 WIL EIKELBOOM
 CHANNA SAMKALOBH
 ANNE SCHELTMA BEDUIN
 TAMARA BURUMA
 VALENTINA ZUIDERBAAN
 PROF. GÖRAN SLUITER
 EDWARD VAN KEMPEN
 MARINA DEN HOUDIJKER

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 MRT 2011	
ZAAKNR.	2709
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

 Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Postbus 20019
 2500 EA Den Haag

Per fax: 070 365 13 80
Aantal pagina's: 19

 Amsterdam, 21 maart 2011
 Onze ref. 20110305.ME/ck

 Direct tel.nr: 020 344 62 11
 Direct faxnr: 020 344 62 01

 ADVISARUS
 PROF. HANS ULRICH JESSURUN D'OLIVEIRA
 PROF. ANDRÉ NOLIKAMPEN

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake: / minister voor Immigratie en Asiel

Geacht College,

Namens mijn cliënt, de heer _____, geboren op _____ te Afghanistan, van Afghaanse nationaliteit, wonende te _____ ("appellant"), die voor deze zaak woonplaats kiest aan de Keizersgracht 560-562 (1017 EM in Amsterdam) op het kantoor van zijn advocate mr. A.M. van Eik, die verklaart door hem bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep middels het opstellen, ondertekenen en indienen van dit hoger beroepschrift, kom ik hierbij in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 februari 2011 (Awb 06/24277), diezelfde dag verzonden, genomen in beroep tegen het besluit van de minister voor Immigratie en Asiel voorheen staatssecretaris c.q. minister van Justitie ("verweerder" en "minister") van 24 april 2006, waarbij appellants verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is ingetrokken. Kopie van de uitspraak van de rechtbank wordt hierbij overgelegd als bijlage 1.

Appellant kan zich met (onderdelen van) de uitspraak van de rechtbank en de gronden waarop deze berust niet verenigen en komt daarvan deswege in hoger beroep. Tegen de uitspraak van de rechtbank worden de navolgende grieven aangevoerd.

Böhler

Farhad / hoger beroepschrift

21 maart 2011, pagina 2

Grief 1 richt zich tegen rechtsoverwegingen 8.2-8.5:

"Artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 3 februari 2010, LJN: BL1852) bevat deze bepaling minimumnormen voor een eerlijke procesvoering, die echter niet absoluut zijn. De nationale wetgever mag procedurevoorschriften en beperkingen stellen met het oog op een goede procesorde of ter bescherming van het algemeen belang of belangen van derden, mits het eerlijke karakter van de procesvoering daarmee niet in essentie wordt aangetast. De beperkingsmogelijkheid van artikel 8:29 van de Awb belet niet dat een volledige rechterlijke toetsing van het besluit plaatsvindt, nu partijen ermee hebben ingestemd dat de rechtbank mede op grond van de onderliggende stukken uitspraak doet. Het recht op een eerlijke procesvoering wordt door de toepassing van artikel 8:29 van de Awb dan ook niet in essentie aangetast.

Eiser voert nog aan, onder verwijzing naar diverse arresten (onder andere A. en anderen tegen VK, LJN: BH9204) van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat het EHRM heeft gewezen op de fundamentele rol die een 'special advocate' kan spelen. Naar het oordeel van de rechtbank kan dit niet tot een ander oordeel leiden. De rechtbank verwijst daartoe naar een uitspraak van deze rechtbank van 26 januari 2010 (LJN: BL0575). Daarin is geoordeeld dat de jurisprudentie van het EHRM aldus moet worden begrepen dat de invulling van het begrip 'adversarial proceedings' zowel afhangt van de omstandigheden van het geval als van de verdragsbepaling die in het geding is. De zaak A. en anderen tegen VK betrof artikel 3 in samenhang met artikel 6, van het EVRM. De omstandigheden van die zaak (zoals beschreven in rechtsoverweging 6.5 van de uitspraak van deze rechtbank van 26 januari 2010) waren echter dermate anders dan in de onderhavige zaak, dat de verwijzing naar dit arrest eiser niet kan baten.

Nu in artikel 47 van het Handvest gelijklopende normen voor een eerlijke procesvoering zijn opgenomen, ziet de rechtbank ook in die bepaling geen aanleiding om tot een ander oordeel te komen. Verweerder hoefde derhalve niet op deze grond af te zien van gebruikmaking van het ambtsbericht van 29 februari 2000.

Eisers beroepsgrond dat in onvoldoende mate sprake is van "adversarial proceedings" kan dan ook niet slagen".

Toelichting op grief 1

1. De rechtbank miskent allereerst dat in *casu* de beperkingsmogelijkheid van artikel 8:29 van de Awb wel degelijk het recht op een eerlijke procesvoering aantast. Immers, in *casu* is op basis van het ambtsbericht van 29 februari 2000 inzake de Afghaanse veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan, oftewel de KhAD/WAD, besloten om aan alle (onder-)officieren van de KhAD/WAD artikel 1F Vluchtelingenverdrag ("Vv") tegen te werpen. De reden hiervoor is dat in het ambtsbericht is aangegeven dat alle (onder-)officieren als eerste te werk zijn gesteld op een operationele afdeling, dat zij zich persoonlijk hebben beziggehouden met het arresteren, martelen en executeren van verdachte personen, dat zij rouleerden en dat promotie tot een administratieve functie en tot (onder-)officier niet kon plaatsvinden zonder blijk te geven van onvoorwaardelijke loyaliteit. Deze passages zijn gebaseerd op geheime bronnen, althans de informatie waarop deze passages rusten zijn voor appellant geheim.
2. Appellant stelt zich op het standpunt dat in zijn situatie waarin ten eerste bewijs moet worden geleverd van iets dat niet is, namelijk dat voornoemd roulatiesysteem waar elke (onder-)officier als eerste te werk is gesteld op een operationele afdeling, niet heeft bestaan, niet kan worden volstaan met

Böhler

/ hoger beroepschrift

21 maart 2011, pagina 3

- inzage door de rechtbank in de stukken die ten grondslag liggen aan deze passages. Ten tweede kan in appellants situatie niet worden volstaan met inzage door de rechtbank omdat op basis van deze passages door verweerder tot omkering van de bewijslast in het kader van tegenwerping van artikel 1F Vluchtelingenverdrag is besloten. De omstandigheid dat de rechtbank deze stukken inziet, biedt derhalve onvoldoende compensatie in onderhavige situatie om aan de waarborgen van een eerlijke proces en daarbij in het bijzonder aan het vereiste van "adversarial proceedings" te voldoen.
3. In dit kader heeft appellant verwezen naar de uitspraak van het EHRM in de zaak van A. en anderen tegen het Verenigd Koninkrijk waaruit duidelijke bewijsregels voortvloeien (aanvullende gronden van beroep van 11 november 2010, p. 9-10) en is gewezen op de waarborgen die voortvloeien uit artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ("Handvest"). De rechtbank overweegt echter onder verwijzing naar een uitspraak van haar rechtbank van 26 januari 2010 dat de omstandigheden die in A. en anderen aan de orde waren, anders waren dan die in onderhavige zaak en dat de invulling van het begrip 'adversarial proceedings' zowel afhangt van de omstandigheden van het geval als van de verdragsbepaling die in het geding is.
 4. Appellant merkt hieromtrent ten eerste voor de goede orde nogmaals op dat alle waarborgen van artikel 6 EVRM door artikel 47 Handvest nu ook in vreemdelingenzaken van toepassing zijn, mits het Europees recht hierin aan de orde is. Derhalve kan niet langer worden gesteld dat de waarborgen van artikel 6 EVRM niet in vreemdelingenzaken van toepassing zijn. In onderhavige zaak speelt de vraag naar toepasselijkheid van artikel 1F Vluchtelingenverdrag, althans artikel 12(2) Definitierichtlijn speelt. Daarmee zijn de waarborgen uit artikel 47 Handvest in deze zaak derhalve van toepassing. Als gevolg hiervan zijn in ieder geval de waarborgen zoals die voortvloeien uit het recht op "adversarial proceedings" van toepassing.
 5. In dat kader heeft appellant in zijn gronden van beroep toegelicht dat aansluiting zou moeten worden gezocht bij de bewijsregels zoals hieromtrent uiteengezet in A. en anderen (A. en anderen, paragraaf 212-224) (aanvullende gronden van beroep van 11 november 2010, p. 9-12). In dit kader wijst appellant voorts op de uitspraak van het Gerecht van de Europese Unie in de zaak Kadi van 30 september 2010 (T-85/09, www.curia.eu). In deze uitspraak heeft het Gerecht bepaald dat de criteria die in de zaak A. en anderen zijn gegeven om te bepalen of aan het recht op een eerlijk proces en het recht op een effectief rechtsmiddel is voldaan, op identieke wijze van toepassing zijn in die zaak waarin het ging om een administratieve beslissing, namelijk plaatsing van Kadi op de Europese Terrorismelijst waardoor Kadis tegoeden zijn bevroren. Nu het net als in de Kadi-zaak ook in onderhavige zaak gaat om een administratieve beslissing, treft de overweging van de rechtbank dat de waarborgen van een eerlijke proces zoals bepaald in A. en anderen in onderhavige zaak niet opgaan, omdat de situatie in onderhavige zaak dermate anders is, geen doel. Het Gerecht in Luxemburg heeft immers anders bepaald. Daarbij wijst appellant er voorts nog op dat de zaak Kadi niet alleen vanwege het administratieve karakter van belang is voor onderhavige zaak. In de zaak Kadi ging het om de plaatsing op de Europese terrorismelijst zonder enige strafrechtelijke ver-

Böhler

/ hoger beroepschrift

21 maart 2011, pagina 4

- oordeling voor terrorisme. In onderhavige zaak gaat het om toepassing van een uitsluitingsclausule vanwege "ernstige redenen" dat appellante betrokken zou zijn geweest bij daden als bedoeld in artikel 1F Vv. Ook in dit opzicht vertonen beide zaken dus veel overeenkomsten.
6. Ten tweede wijst appellante erop dat in *casu* sprake is van toepassing van artikel 12(2) Definitierichtlijn, althans artikel 1F Vv, hetgeen niet alleen een verdragsbepaling is met vergaande consequenties, maar ook een verdragsbepaling met een strafrechtelijk karakter. In die situatie mag worden verwacht dat de invulling die aan het begrip "adversarial proceedings" wordt gegeven, zoals deze waarborg voortvloeit uit artikel 47 Handvest van de Grondrechten van EU, overeenkomt met de invulling hiervan, althans van artikel 6 EVRM, zoals het EHRM in A. en anderen heeft bepaald.
 7. Mocht uw Afdeling voorgaande niet zonder meer volgen, dan lijkt het voor de hand te liggen om prejudiciële vragen te stellen. Immers, het Gerecht (en het Hof) in Luxemburg dat toepassing en uitleg geeft aan Europees recht, waaronder het Handvest, heeft bepaald dat de criteria die uit A. en anderen volgen, evenzeer van toepassing zijn in een administratieve procedure zonder strafrechtelijk karakter.
 8. De rechtbank heeft gelet op vorenstaande miskend dat in appellants situatie onvoldoende mate sprake is geweest van "adversarial proceedings" door gebruik te maken van de beperkingsmogelijkheid die artikel 8:29 Awb kent.

Grief 2 richt zich tegen rechtsoverwegingen 11.1-12:

11.1 Gelet op het hiervoor geschetste toetsingskader is vervolgens aan de orde of eiser concrete aanknopingspunten heeft aangedragen voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van deze informatie. Eiser heeft in dit kader gewezen op een aantal rapporten van dr. Giustozzi en dr. Rubin. Daarnaast heeft eiser verwezen naar de al eerder aangehaalde UNHCR-Note van mei 2008.

11.2. De rechtbank stelt vast dat de Afdeling in verschillende uitspraken heeft overwogen dat zowel de rapporten van dr. Giustozzi en dr. Rubin als de UNHCR-Note niet kunnen worden aangemerkt als concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of de volledigheid van het ambtsbericht van 29 februari 2000. De rechtbank verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009 (LJN: BJ8654). De rechtbank ziet geen aanleiding om hier anders over te oordelen.

11.3. Wel heeft de rechtbank in de laatstgenoemde uitspraak van de Afdeling aanleiding gezien om de bronnen op te vragen die ten grondslag liggen aan de UNHCR-Note. De Afdeling heeft immers blijkens haar uitspraak van 24 september 2009 bij de conclusie dat de UNHCR-Note niet kan worden aangemerkt als een concreet aanknopingspunt voor twijfel, doorslaggevend geacht dat daarin geen inzicht wordt gegeven in de bronnen die aan de in de UNHCR-Note vervatte informatie ten grondslag zijn gelegd. Daarom was volgens de Afdeling niet inzichtelijk in hoeverre de bronnen van de UNHCR-Note kunnen worden gekwalificeerd als objectief, onafhankelijk en betrouwbaar. Bij brief van 4 oktober 2010 heeft de UNHCR de door de rechtbank gevraagde informatie verschaft en inzage gegeven in de aan de UNHCR-Note ten grondslag liggende bronnen.

11.4. Naar het oordeel van de rechtbank is de door de UNHCR verschaft informatie onvoldoende om alsnog te concluderen dat de UNHCR-Note kan worden aangemerkt als een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het

Böhler

/ hoger beroepschrift

21 maart 2011, pagina 5

ambtsbericht. Daarbij acht de rechtbank van belang dat de daarin met rang en functie genoemde bronnen zonder uitzondering (voormalig) medewerkers van de KhAD/WAD betreffen. Bovendien heeft het door de UNHCR verrichte onderzoek plaatsgevonden in de periode 2001-2008, dus ruim na de relevante periode waar het ambtsbericht op ziet, namelijk de jaren 1978-1992. De enige uitzondering hierop vormt de informatie afkomstig van F. Ermacora, de UN Special Rapporteur for Afghanistan. Bovendien acht de rechtbank van belang dat de UNHCR geen nadere achterliggende informatie heeft kunnen verschaffen, bijvoorbeeld in de vorm van afschriften van gehouden interviews. De rechtbank heeft hier wel om verzocht, maar de UNHCR heeft deze stukken in verband met privacyoverwegingen niet kunnen overleggen.

12. De rechtbank concludeert dan ook dat verweerder heeft mogen uitgaan van de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht, bij gebreke aan concrete aanknopingspunten voor twijfel aan deze conclusie. Vervolgens is aan de orde of verweerder in het onderhavige geval op grond van bedoeld ambtsbericht artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan eiser heeft kunnen tegenwerpen".

Toelichting op grief 2

9. Ten onrechte overweegt de rechtbank dat de UNHCR Background Note van mei 2008 ("UNHCR-Note") niet kan worden aangemerkt als concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht van 29 februari 2000. In dit kader overweegt de rechtbank voorts ten onrechte dat de door UNHCR verschaft informatie bij brief van 4 oktober 2010 naar aanleiding van de vragen van de rechtbank onvoldoende is om aanleiding te geven voor de conclusie dat de UNHCR-Note kan worden aangemerkt als concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht van 29 februari 2000. De rechtbank overweegt in dit kader ten onrechte dat de met rang en functie genoemde bronnen zonder uitzondering (voormalig) medewerkers van de KhAD/WAD betreffen. Voorts overweegt de rechtbank ten onrechte dat het door UNHCR verrichte onderzoek plaatsvond in de periode 2001-2008, ruim na de relevante periode waarop het ambtsbericht ziet, 1978-1992, behalve voor zover dit de informatie van F. Ermacora, de VN Special Rapporteur for Afghanistan betreft. Daarnaast overweegt de rechtbank ten onrechte dat UNHCR geen achterliggende informatie heeft kunnen verschaffen, bijvoorbeeld in de vorm van afschriften van gehouden interviews. Tenslotte laat de rechtbank na in te gaan op appellants beroepsgrond dat de informatie van UNHCR van 4 oktober 2010 in samenhang met de UNHCR-note van mei 2008 als concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht moet worden aangemerkt (aanvullende gronden van beroep van 11 november 2010, p. 8).

10. De rechtbank heeft naar aanleiding van de uitspraak van uw Afdeling van 24 september 2009 (LJN: BJ8654) terecht aanleiding gezien om UNHCR om informatie te vragen omtrent de totstandkoming van de UNHCR-Note. Immers, in die uitspraak is door uw Afdeling geconcludeerd dat deze UNHCR-Note weliswaar op wezenlijke punten andere informatie bevatte dan het ambtsbericht van 29 februari 2000, maar dat geen inzicht is gegeven in de bronnen die aan de in de Note vervatte informatie ten grondslag zijn gelegd. Als gevolg daarvan was blijkens uw Afdeling niet inzichtelijk in

Böhler

Farhad / hoger beroepschrift

21 maart 2011, pagina 6

- hoeverre de bronnen van de UNHCR-Note als objectief, onafhankelijk en betrouwbaar kunnen worden gekwalificeerd.
11. Vervolgens heeft UNHCR in haar brief van 4 oktober 2010 onder meer inzage verschaft in de bronnen die aan de in de UNHCR-Note vervatte informatie ten grondslag zijn gelegd.
 12. Ten eerste geeft UNHCR in deze brief in antwoord op de vraag van de rechtbank in welke periode UNHCR haar onderzoek heeft verricht en of zij ook onderzoek heeft verricht voor 29 februari 2000 aan dat zij over de periode 2001-2008 onderzoek heeft gedaan en dat zij stukken heeft onderzocht vanaf 1984 van de VN Special Rapporteur voor Afghanistan Felix Ermacora, van Human Rights Watch ("HRW") en van Amnesty International ("AI") welke eveneens dateren van voor februari 2000.
 13. Ten tweede antwoordt UNHCR op de vraag van de rechtbank of de interviews zijn vastgelegd en onder welke voorwaarden de rechtbank inzage zou kunnen krijgen in deze documenten, dat aantekeningen tijdens de interviews zijn gemaakt en dat samenvattingen van de interviews beschikbaar kunnen worden gemaakt voor de rechtbank.
 14. UNHCR antwoordt op de vraag welke informatie zij door de jaren heen nog meer heeft verzameld dat zij veel verschillende mensenrechteninformatie over Afghanistan heeft verzameld die allemaal publiekelijk toegankelijk is.
 15. Voorts geeft UNHCR op de vraag welke bronnen zijn geraadpleegd een overzicht van verschillende voormalig KhAD/WAD-medewerkers alsmede van officieren die hun militaire dienst bij de KhAD/WAD moesten voltuigen. UNHCR geeft vervolgens aan dat veel aanvullende inspanningen zijn verricht. Zij heeft in de zomer van 2008 een groot aantal experts op het gebied van Afghanistan geraadpleegd: Professor Amin Saikal (Australië); Antonio Donio (Tufts Universiteit; voormalig UNDP, Afghanistan); Farid Zarif (VN Soedan); Darka Topali (VN Centrum voor Mensenrechten; voormalig assistent van professor Felix Ermacora) en Patricia Grossman (voormalig medewerker Human Rights Watch). Geen van hen kon het roulatiesysteem binnen de KhAD/WAD bevestigen. Verder geeft UNHCR aan dat zij in de zomer van 2010 contact heeft gelegd met een voormalig KhAD/WAD officier die nu een senior medewerker is in de Afghaanse nationale veiligheidsraad. Hij heeft categorisch de Nederlandse bewering van een roulatiesysteem weerlegd. Daarbij heeft hij veel concrete voorbeelden gegeven van carrières binnen de KhAD/WAD op basis waarvan hij de bewering van het roulatiesysteem heeft weerlegd. Daarnaast heeft UNHCR twee hooggeplaatste bronnen binnen de Afghaanse presidentiële veiligheidsdienst en nationale veiligheidsraad geraadpleegd. Daarbij is een aanbod gedaan om te onderhandelen dat UNHCR toegang krijgt tot personeel van de nationale veiligheidsraad dat ook bij de KHAD/WAD heeft gewerkt om daarmee aan te tonen dat er geen roulatiesysteem was. UNHCR geeft aan dat zij daar nog mee bezig is en dat zij graag de resultaten van dit onderzoek alsmede de aanvullende interviews als zij zijn voltooid, zou willen delen met de rechtbank. Tenslotte geeft UNHCR aan dat zij bereid is om nadere informatie die nu vertrouwelijk is gehouden met de rechtbank te delen mits vertrouwelijkheid gewaarborgd is.

Böhler

Farhad / hoger beroepschrift

21 maart 2011, pagina 7

16. Ten onrechte gaat de rechtbank er ten eerste derhalve aan voorbij dat UNHCR weliswaar vanaf 2001 onderzoek heeft gedaan naar het roulatiesysteem en de structuur van de KhAD/WAD, maar dat zij meerdere bronnen heeft onderzocht van voor februari 2000 toen het ambtsbericht verscheen; niet "alleen" de informatie van Felix Ermacora. Informatie van gezaghebbende bronnen is hiertoe geraadpleegd: informatie van de Special Rapporteur voor Afghanistan, Felix Ermacora, van Human Rights Watch en Amnesty International. Bronnen die de minister van Buitenlandse Zaken *nota bene* zelf ook heeft gebruikt bij het opstellen van het ambtsbericht. Ten onrechte stelt de rechtbank derhalve dat "alleen" de informatie van Ermacora zou dateren van voor 2000. Voorts gaat de rechtbank erg gemakkelijk voorbij aan de waarde die aan de bron Ermacora (en HRW en AI) moet worden toegekend. Dit was de VN Special Rapporteur voor Afghanistan; een onafhankelijk persoon van een internationaal gezaghebbende organisatie met een enorme kennis van zaken.
17. Daarbij miskent de rechtbank voorts dat pas na 29 februari 2000 door middel van het ambtsbericht bekend is geworden dat een roulatiesysteem zou hebben bestaan binnen de KhAD/WAD. In redelijkheid kan de omstandigheid dat UNHCR vanaf 2001 onderzoek heeft gedaan dan ook geen afbreuk doen aan de waarde die aan de UNHCR-Note moet worden toegekend. Immers, van UNHCR had niet kunnen worden verwacht dat zij voor die tijd reeds onderzoek hiernaar zou hebben gedaan, te meer nu geen enkele andere (internationale) bron tot deze conclusie is gekomen behalve de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken.
18. Ten tweede gaat de rechtbank ten onrechte voorbij aan alle informatie die UNHCR ook na mei 2008 heeft onderzocht ten aanzien van het roulatiesysteem en daarmee aan appellants beroepsgrond dat de UNHCR-note *in combinatie met de informatie van UNHCR van 4 oktober 2010* moet worden beschouwd als concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht. UNHCR heeft na mei 2008 zoals hierboven aangegeven nog een scala aan experts geraadpleegd; geen van hen bevestigt de conclusies van de minister van Buitenlandse Zaken. In dit kader is voorts van belang dat een voormalig KhAD/WAD officier die nu een senior medewerker is in de Afghaanse nationale veiligheidsraad, categorisch het bestaan van het roulatiesysteem heeft weerlegd aan de hand van concrete voorbeelden. Er is derhalve niet alleen geen sprake van dat alleen voormalig KhAD/WAD-medewerkers zouden zijn geraadpleegd, maar ook wordt het roulatiesysteem aan de hand van concrete voorbeelden weerlegd en is de weerlegging dus niet beperkt tot een niet-bevestiging van het roulatiesysteem.
19. In het verlengde hiervan wijst appellant er nog op dat uit de uitspraak van uw Afdeling van 30 november 2004 (JV 2005/49) blijkt dat de informatie over het roulatiesysteem mede is gebaseerd op informatie verkregen van slachtoffers van de KhAD/WAD. Het behoeft geen nader betoog dat verklaringen afkomstig van slachtoffers van de KhAD/WAD niet als objectief kunnen worden aangemerkt. Kennelijk heeft ook de minister van Buitenlandse Zaken gebruik moeten maken van bronnen waarvan de objectiviteit niet vaststaat. Als van de minister wordt verondersteld dat hij in staat is de

Böhler

/ hoger beroepschrift

21 maart 2011, pagina 8

subjectiviteit van deze bronnen te objectiveren, dan moet UNHCR, die toch net wat meer "boven de partijen staat" hiertoe eens te meer in staat worden geacht. Appellant wijst hierbij ook op de uitspraak van uw Afdeling van 24 september 2009 (JV 2009/416) waarin ook uw Afdeling UNHCR heeft aangemerkt als gezaghebbende organisatie wiens informatie met bijzondere aandacht moet worden bestudeerd.

20. Tenslotte gaat de rechtbank voorbij aan het feit dat UNHCR wel degelijk heeft aangegeven dat zij de aantekeningen van de interviews die zijn gehouden aan de rechtbank onder voorwaarde van vertrouwelijkheid wil verschaffen. Ten onrechte overweegt de rechtbank dan ook dat UNHCR deze informatie in verband met privacy niet heeft kunnen overleggen. De rechtbank had in dit kader derhalve niet zonder deze informatie bij UNHCR onder vertrouwelijkheid op te vragen tot haar oordeel kunnen komen dat de UNHCR-Note geen concreet aanknopingspunt biedt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht van 29 februari 2000.
21. De rechtbank is derhalve ten onrechte en op onjuiste gronden tot het oordeel gekomen dat de Background Note van UNHCR van mei 2008 in combinatie met de informatie van UNHCR van 4 oktober 2010 geen concreet aanknopingspunt biedt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht van 29 februari 2000.

CONCLUSIE

Op grond van al het voorgaande verzoekt appellant uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de aangevallen uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam van 22 februari 2011 met in achtneming van de grieven te vernietigen, en primair verweerder op te dragen opnieuw te beslissen; subsidiair: de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen;

kosten rechtens.

A.M. van Eik